

Sygn. akt V KZ 49/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **H. M.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 listopada 2018 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 września 2018 r., sygn. akt II WKK [...]

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 k.p.k.

i w zw. z art. 518 k.p.k.

postanowił

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Ustanowiony z urzędu obrońca skazanego – wyznaczony w trybie art. 84 § 3 k.p.k. – w opinii z dnia 27 lipca 2018 r. poinformował o niestwierdzeniu podstaw do sporządzenia i podpisania kasacji (k. 893). Zarządzeniem z dnia 30 lipca 2018 r. (k. 895) poinformowano skazanego o tym, że obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do wniesienia i sporządzenia kasacji i pouczonego skazanego o konieczności wniesienia kasacji sporządzonej przez obrońcę ustanowionego z wyboru w terminie 30 dni. Odpis tego zarządzenia skazany otrzymał w dniu 7 sierpnia 2018 r. (k. 906). W dniu 15 sierpnia 2018 r. H. M. złożył pismo zatytułowane „wniosek”, z którego treści wynika, iż intencją skazanego jest wniesienie kasacji. Zarządzeniem z dnia 17 września 2018 r. odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej osobiście przez

skazanego. Podstawą odmowy przyjęcia kasacji było niedopełnienie wymogu tzw. „przymusu adwokackiego” a zatem sporządzenia i podpisania kasacji przez adwokata lub radcę prawnego (art. 526 § 2 k.p.k.).

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł skazany, przedstawiając własną ocenę pracy obrońcy z urzędu wyznaczonego na etapie postępowania kasacyjnego, w szczególności zarzucił obrońcy brak kontaktu ze skazanym, oraz ustaleń, co do „linii jego obrony”. W końcowej części pisma skazany wniósł o „przychylenie się do jego prośby”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne. Argumenty przywołane przez skarżącego we wniesionym zażaleniu nie mogą skutecznie wpłynąć na zmianę zaskarżonej decyzji. Prawo do obrony dla strony, która wykazała niemożność poniesienia kosztów obrony bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny (art. 78 § 1 k.p.k.), jest realizowane poprzez przyznanie - z urzędu - obrońcy dla wykonanie określonej, objętej przymusem adwokackim, czynności procesowej. W tak ujmowanym prawie nie mieści się natomiast gwarancja dla skazanego, aby wyznaczony obrońca z urzędu dokonał takiej czynności w sposób jaki oczekuje skazany, chociażby obrońca ten nie dostrzegał istnienia jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do dokonania takiej czynności (por. postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, LEX nr 567077). Przypomnieć należy również, że obowiązujące przepisy k.p.k. nie nakładają na właściwy sąd obowiązku wyznaczania kolejnego (lub kolejnych) obrońcy (obrońców) z urzędu dla zbadania istnienia podstaw do złożenia kasacji czy też wniosku o wznowienie postępowania, po tym jak wyznaczony uprzednio do takiej czynności obrońca z urzędu stwierdził brak podstaw do złożenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia i poinformował o tym sąd. Mając na względzie powyższe stwierdzenia trzeba podkreślić, że uwzględniając wniosek skazanego, wyznaczono mu obrońcę z urzędu. Ten jednak, po zapoznaniu się z aktami sprawy nie stwierdził podstaw do wniesienia w tej sprawie kasacji, a dokonując oceny istnienia podstaw do wniesienia kasacji nie musi dokonywać konsultacji ze skazanym, albowiem podstawy kasacyjne to podstawy *stricte* prawne, do których ustalenia konieczna jest specjalistyczna wiedza prawna. Powtórzyć trzeba, że rzeczą obrońcy wyznaczonego w tym trybie

nie jest zatem spełnianie woli i zamierzeń skazanego ale dokonanie oceny istnienia podstaw prawnych do sformułowania i wniesienia kasacji.

Stąd brak satysfakcji skazanego z powodu wyrażonego przez obrońcę negatywnego stanowiska w przedmiocie ewentualnego wywiedzenia w tej sprawie kasacji nie może być podstawą kolejnych wniosków o wyznaczenie innego obrońcy. Nie ma przy tym znaczenia brak konsultacji obrońcy ze skazanym, ani też np. brak spotkania celem omówienia linii obrony. Podkreślić przy tym należy, że analiza opinii sporządzonej przez obrońcę z urzędu nie wskazuje by jej Autor nienależycie wykonał swoje obowiązki, co ewentualnie mogłoby wskazywać na konieczność wyznaczenia innego adwokata z urzędu. Skoro o treści opinii poinformowano skazanego i pouczone go o możliwości ustanowienia obrońcy z wyboru w celu ewentualnego sporządzenia i podpisania kasacji, zaś skarżący braku formalnego kasacji w określonym terminie (do 7 września 2018 r.) nie uzupełnił, ani też w tym terminie nie wniósł kasacji obrońca przez niego ustanowiony, to skazany utracił prawo do wniesienia kasacji, co musiało skutkować wydaniem zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji. To zaś oznacza „zamknięcie drogi postępowania kasacyjnego” dla skazanego. Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.